ÚTĚK ZA SVOBODOU

THRILLER

ZOJE STAGE

AUTORKA BESTSELLERU DĚTSKÉ ZOUBKY

ÚTĚK ZA SVOBODOU

Copyright © 2021 by Zoje Stage

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © David Jeřábek, 2022
Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2012
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2730-8 (pdf)

ÚTĚK ZA SVOBODOU

ZOJE STAGE

FOBOS

Na památku mé milované matky
Ruth Stage (1942–2020)

Prolog

Ten den možná nebylo krásně. V paměti jí uvízly listy jinanu, které se zlatavě třpytily v ostrém protikladu k hrozivým cákancům krve. Ve skutečnosti se však mohlo jednat o obyčejný javor. A ta krev, přestože k jejímu prolití skutečně došlo, utvořila kaluže uvnitř, kam Imogen určitě neviděla.

Během pár okamžiků od chvíle, kdy se to stalo, ztratila přehled o tom, co bylo opravdové a co si představovala. Zaslechla výkřiky, nebo byly jen v její hlavě? Později dokázala policii sdělit pouze své jméno, co tam dělá, kdy přijela a další nepodstatné detaily. Na dotaz, co viděla, jen zakroutila hlavou. Nevěděla, jestli to opravdu viděla a slyšela.

Svou vírou si nebyla jistá a vůči organizovanému náboženství měla skepsi a do synagogy Etz Chayim chodila asi jen měsíc. Během dospívání ji celá rodina ujišťovala o tom, že je židovka, neboť toto náboženství se dědí v pokrevní linii matky, ale nikdo z jejích příbuzných vlastně nepraktikoval, o své víře si navzájem nepovídali. Imogen na rozdíl od svých kamarádů z dětských let nechodila do hebrejské školy ani neprošla obřadem bat micva. Zkoušela lidem vysvětlit, že je napůl židovka a napůl křesťanka,

ale samotné jí to nedávalo smysl. Ta prázdnota, kterou zanechalo vědomí toho, že nikam patří, se jí nikdy nelíbila.

Než zavřel Kazansky, což bylo lahůdkářství, kam chodila na polévku s macesovými knedlíčky, sendviče a delikatesní okurky, na jiný aspekt židovství ani nepomyslela. Celou tuhle kulturu pro ni představovalo košer jídlo, a teprve když o něj přišla, napadlo ji, co vlastně ještě zbývá. První kniha, kterou o judaismu přečetla, jí doslova otevřela oči. Měla pocit, jako by se právě probudila po dlouhém spánku, odhodila zaprášenou přikrývku a vkročila do slunečních paprsků. Nikdy dříve neslyšela o stromu života mapujícím úrovně reality nebo o tom, že duše má možná pět odlišných rovin. Judaismus se nestavěl proti konceptu Boha v podobě stromu či vesmíru. Nevylučoval ze svých řad ty, kteří věřili v jednu věc po ránu, v jinou večer a následující den v žádnou. To ji uchvátilo.

Přílišná zvědavost může zabíjet.

Imogen nezemřela. Ale od toho říjnového rána už to nebyla ona. Navykla si přicházet brzy, neboť právě v té době se tam setkávali starší členové kongregace, aby si užili společnost ostatních. Byli mezi nimi muži a ženy, jejichž rodiče je dostali z Německa dřív, než bylo pozdě, i v Pittsburghu narození penzisté, kteří jí připomínali vlastní prarodiče, už přes deset let mrtvé. Chovali se přátelsky a dávali najevo upřímnou radost z toho, že „mladá dáma" znovu objevuje své kořeny. Ve svých téměř čtyřiatřiceti letech působila útlá Imogen stále mladistvým dojmem (měla dokonce několik drobných černých tetování, která si ovšem v synagoze zakrývala) a po většinu života jí lidé hádali míň. Pozornost starších a rozhovory s nimi ji těšily.

Střelba spustila ve chvíli, kdy došla k proskleným hlavním dveřím.

*

Takhle si to zapamatovala. Samu sebe viděla s nataženou rukou, s dlaní zastavenou nad klikou. Přimrzlou na místě.

Na scéně takového masakru se ocitla poprvé v životě, ale ten zvuk rozpoznala okamžitě. S trochou přehánění to byly rány jako z děla. Maso rozervané kulkami bojové zbraně, to bez přehánění. Nedokázala určit, zda její přátelé, ta křehká ranní ptáčata, vypadali překvapeně, šokovaně, s otevřenými ústy vystavujícími na odiv umělé chrupy, nebo zda ve své moudrosti celou tu dobu čekali, že jednou k něčemu takovému dojde.

Její vnitřní hrdinka chtěla vrazit dovnitř, najít střelce a vrhnout se před něj nebo mu naopak skočit na záda a začít mu rvát vlasy a zapíchnout prsty do očí. Imogen, která žila ve skutečném světě, se však dala na úprk, vrhla se za roh budovy a schovala se ve křoví.

Snažila se vytočit tísňovou linku, ale ruce se jí třásly tak, že nedokázala odemknout telefon. Nezáleželo na tom. Sirény už se blížily. A pak další. Zásahová jednotka. Televizní štáby. Když se na internetu objevily první zprávy a její čtvrť se ponořila do smutku, ještě pořád se schovávala v křoví.

1

Na to, aby vysokými okny Becčina obýváku ve Flagstaffu sledovaly západ slunce či východ měsíce, jim nezbýval čas. Chtěly vstávat před úsvitem, a tak měly večer plné ruce práce. Klenutý strop podepíraly silné dřevěné trámy, které se hodily k rustikálnímu prostředí, a navzdory masivnímu nábytku a všudypřítomnému nepořádku vytvářely pocit ohromného volného prostoru. Borovice, které rostly okolo domu, teď skryla noc, avšak Imogen by přísahala, že i přes tu skleněnou stěnu cítí jejich vůni.

Vypadalo to, jako kdyby tam vybuchla bomba. Uzavíratelné sáčky nacpané cestovní kosmetikou, vybavením pro první pomoc a pomůckami k rozdělání ohně. Péřové spacáky, batohy a pěnové i nafukovací karimatky. Pohorky, tlusté ponožky, mikiny, stahovací pásky, kompaktní baterky, bambusové trekingové hůlky, plastové misky, proteinové tyčinky, spláclé role toaletního papíru, lahve s palivem, lahve na vodu. Něco se vyskytovalo pouze v jednom provedení – malý vařič a hrnec, který k němu patřil, a zářivě oranžová plastová lopatka na zahrabávání exkrementů. Jiných věcí byly hromady, například podivných sušených pokrmů, které se přidáním horké vody dokážou změnit v lákavou večeři.

*

Beck vytáhla svou sestru Imogen z její poustevnické jeskyně argumentem, že příroda uzdravuje. Podtext byl nad slunce jasnější: *Vylez už z toho zatraceného domu, ať přijdeš na jiné myšlenky*. Během dvou týdnů si kvůli tomu čtyřikrát volaly. Když Imogen znejistěla z toho, že by měla letět až do Arizony sama, Beck jí připomněla, že už to předtím mockrát udělala. Když se strachovala, zda je na takovou náročnou cestu dost silná, Beck ji ujistila, že hiking má v krvi. Na každou pochybnost, kterou Imogen vyslovila, měla Beck připravený pádný argument. „Máš na to!" Imogen to od ní slyšela tolikrát, že tomu začala věřit.

Během měsíců, které následovaly po střelbě, se Imogen zmítala v kruhu nepřekonatelného smutku, strachu a zničující frustrace z vlastní neschopnosti, což samozřejmě ještě zhoršovalo její samotářské sklony. Místo aby si zašla za roh pro vietnamské jídlo, začala si objednávat dovážku. Jednou týdně sice vyrazila do supermarketu v Murray pro banány a zákusky, ale odtamtud spěchala domů s očima upřenýma na chodník. Jména jejích zemřelých přátel byla stále vyvěšena ve výlohách obchodů. Další tragédie židovské komunity, na kterou se *nikdy nesmí zapomenout*. Háčkované Davidovy hvězdy, které dorazily na Squirrel Hill z celé země, visely z větví, parkovacích automatů a telefonních sloupů jako trvalá připomínka něčeho, co si Imogen nechtěla připomínat.

A přesto, její poustevnická jeskyně jí už neskýtala to útočiště, kterým vždy byla, v němž se mohla zavřít před světem a produktivně využít svou představivost. Imogen nevěřila, že spisovatelský blok skutečně existuje, nicméně každý příběh, nad kterým v té době uvažovala, jí nakonec přišel prázdný, neužitečný, příliš triviální… Její druhý román s názvem *Esteřin duch* se naštěstí začal prodávat pár

týdnů před tou událostí. To ji aspoň trochu rozptýlilo. Nemusela tolik myslet na tu hrůzu a stejně tak se nemusela sžírat obavami, že ta správná slova už nikdy nepřijdou. Beck to však také vycítila a s dotazy na její další knihu byla opatrnější. Imogen věděla, že jí to dělá starosti. Pokud Beck potřebovala inspiraci, v Grand Canyonu ji bezpochyby najde, ale bude to fungovat i v jejím případě?

Dlouhé týdny příprav, které spočívaly ve zdolávání domovního schodiště s batohem plným konzerv, jí vrátily příjemné vzpomínky na rodinné kempování. (Ačkoli nemohla předstírat, že má dostatečně natrénováno. Jakmile se otevřely dveře některého ze sousedních bytů, rychle zaběhla do svého úkrytu, aby ji nikdo neviděl.) Doma neměla ani malinkatý balkón, kde by mohla stát, dívat se na bouřku nebo se prostě jenom nadechnout čerstvého vzduchu. A přitom kdysi pro ni byla příroda naprosto nezbytná, uspokojovala její duši. Teprve když Beck navrhla ten hike, Imogen si uvědomila, jak hluboko do svého podvědomí tyhle vzpomínky zasunula. Její svět se plíživě zmenšoval, příroda už dávno nebyla jeho součástí, a začalo to dávno před tou událostí v synagoze. Vážila si toho, jak se ji sestra pokouší vrátit na místo, kde se dříve cítila v souladu s přírodou. Ale nešlo jen o to, že by kvůli tomu měla opustit bezpečí svého bytu. Byl v tom jestě jeden zádrhel.

Tilda.

Tilda, jejíž přátelství kdysi vyplnilo strašlivou osamělost a pomohlo Imogen přežít střední školu. Ne, byla víc než jen přítelkyně. Všechny tři byly jako sestry, připravené pomáhat si navzájem ve chvílích, kdy se jim zhroutil rodinný život. V té formativní době se protnuly jejich cesty, po kterých se bezstarostně ubíraly směrem k budoucnosti, o níž však měly jen nejasné představy.

Tilda během posledního roku ani jednou nezavolala, aby se Imogen zeptala, jak se jí daří – a rozhodně to nebylo tím, že by nevěděla, co se stalo. O masakru informovaly televize na celém světě.

Dříve, pokud se Beck a Tilda objevily v Pittsburghu současně, se všechny tři sešly a vyrazily do muzea nebo na večeři k Frickovi. Imogen se na Tildu dokázala usmívat, Tilda jí to oplácela, a dokonce konverzovaly, ale šlo o pouhé masky slušnosti. Imogen měla větší přehled o Tildině životě, který sledovala na instagramu. Tilda ze skutečného světa ji trochu děsila. Nikdy se v ní nevyznala, celé čtyři roky na střední si vážně nepromluvily.

V prvním semestru na vysoké se křehkost jejich vztahu ukázala v plné nahotě a Imogen z Pittsburské univerzity odešla. Rozhodla se tak v důsledku Toho (ačkoli by to popřela, kdyby se jí na to někdo zeptal). Nikdy o Tom nemluvily, ale nepříjemná pachuť zůstala. Teď už to Imogen chápala o něco lépe, ale jen díky tomu, jakou změnou mezitím prošla celá společnost.

Zatímco Tilda a Beck směrovaly své zaneprázdněné a ambiciózní životy kupředu, Imogen střídavě pociťovala hrdost na jejich úspěchy a závist, jak snadno proplouvají chaosem všedních dnů. Chovala v sobě také aktuálnější a zcela konkrétní žárlivost. Smlouva na knihu se statisícovým honorářem, kterou Tilda podepsala v jednom nakladatelství, byla další věcí, kterou ještě neprobraly. Během let sice nastávala období, kdy k sobě měly blíž a mohly by si o tom popovídat, ale ta nikdy netrvala dlouho. Jedna řekla něco, co tu druhou nějakým způsobem popudilo, a znovu přestaly komunikovat.

Podobné odmlky se neustále prodlužovaly. Beck to viděla a věřila, že by mohla pomoct obnovit jejich vzájemné pouto a že pokud opravdu stráví nějaký čas spolu, všechny

tři je to zase sblíží. Imogen si tím tak jistá nebyla. Pochod Grand Canyonem byl náročný i bez přítěže v podobě osobních vztahů. Přesto teď všechny byly tam, kde byly.

S grácií tanečnice si Tildina noha s pěstěnými a nalakovanými nehty našla ve změti na podlaze volné místo, přičemž její ruka držela nad rozházeným nádobíčkem telefon a cvakala fotky. Tilda své přípravy na expedici dokumentovala na sociálních sítích již celé týdny. Jak nakupuje batoh, boty a oblečení, její scénické procházky v pohoří San Gabriel s přítelem Jalalem. Když Beck odhalila svůj plán na hike ve třech, Imogen byla přesvědčená, že z něho Tilda vycouvá, možná na poslední chvíli. Její představa dovolené měla podobu pětihvězdičkového hotelu s vlastním kouskem pláže. Přežila by Tilda vůbec, kdyby se zašpinila a zpotila a neměla před sebou osvěžující příslib namodro obarvené vody ve svém bazénu v Los Angeles?

Beck trvala na tom, že Tilda byla od samého začátku odhodlaná a připravená na dobrodružství a příležitost posunout své osobní hranice, protože do té doby nejezdila kempovat ani autem a pod širákem nestrávila jedinou noc. (Imogen se domnívala, že spíš než o dobrodružství šlo Tildě o nový materiál pro motivační proslovy a videa, možná i knihu.) Bylo jasné, že Beck je obě chytře zmanipulovala. Každé z nich namluvila, jak týden v divočině prospěje její osobní situaci, a na tom všem udělala mašličku zmínkou dvacetiletého výročí jejich přátelství. Doktorka Beck ráda dávala lidi dohromady, a to i tehdy, když se nejednalo o její pacienty. Ale Imogen nechtěla na nějaké grandiózní smíření ani pomyslet, dokud nezjistí, jak se k celé věci staví Tilda. A to netušila. Dokonce ani teď se jí Tilda ještě nepodívala do očí.

To spojení, které mezi sebou měly jako pubertální rebelky, ale bylo pevné. Týden předtím, než sestry Blumovy přestoupily na Beechwood, což byla soukromá alternativní střední škola vedená partou hipíků, oslavila Imogen své čtrnácté narozeniny a Beck táhlo na šestnáct. Sotva překročily práh, už k nim houpavou chůzí modelek přitančila Tilda Jimenezová a pokynula jim svým starožitným pouzdrem na cigarety, celá křiklavá jako hvězda travesti show. Přestože byla stejně stará jako Beck, všechny tři semknul stejný pocit dětí, na které rodiče nemají čas. Blumovi byli workoholici už před rozvodem. Pan Blum pracoval jako komerční fotograf (který přijal manželčino příjmení) a paní Blumová byla místní politička. A také inženýr Jimenez začal po náhlé smrti paní Jimenezové hledat útěchu ve své práci. Tehdy dívky chyby svých rodičů – ať už se jim dalo vyhnout, či nikoli – považovaly za neodpustitelné.

Tildě možná slávu předurčil osud. A trochu jí k ní možná pomohla Imogen, když pro ni napsala hvězdnou roli ve školním muzikálu, který jim všem vynesl první zmínku v tisku. Obě sestry byly bezpochyby ohromené, přímo užaslé tím, jak daleko to Tilda dotáhla z jedenáctého místa v jedné ze sezón talentové soutěže *American Idol*. Svých patnáct minut slávy přetavila do kariéry dlouhé dvanáct let. Ale čím známější byla na veřejnosti, tím méně společného s ní Imogen měla. Cizím lidem sdělovala Tilda věci, které zněly osobněji než cokoli, co by kdy řekla Imogen. Tilda teď byla pravým opakem outsidera či odpadlíka. Žila z uznání druhých a bez neustálého přílivu lajků nedokázala existovat.

Proto si Imogen nebyla jistá, co od ní může na téhle expedici čekat. Hrála teď Tilda jen nějakou další roli? Bylo to vystoupení pro její fanoušky? Měla tomu Imogen tleskat?

Ale vzhledem k tomu, že následující týden stráví spolu, doufala, že se jim podaří vyhnout se veškerým nepříjemnostem prostě tím, že na sebe budou milé. Jednalo se sice o povrchní, nicméně potenciálně účinné řešení.

„Jsi ve formě," prohlásila uznale Imogen, když si všimla, jak se Tildě přes legíny rýsují svaly.

„Dík!" rozzářila se Tilda a přestala fotit. „Lekce jógy. Spinning. A navíc každý týden výšlap s Jalalem. Nejsem zrovna typ na výlety do přírody, ale cvičení mi jde."

Beck se zakřenila. Imogen už skoro zapomněla, kolik kuráže Tilda má, když se pustí do něčeho nového. Vždycky měla záviděníhodné oblé tvary, a když je teď obalila svaly, Imogen se nemohla ubránit pocitu jisté žárlivosti. Sama byla něco jako zploštělá verze své sestry. Štíhlá a nevysoká, až vyzáblá, namísto štíhlé a vytáhlé, skoro majestátní. Do mysli se jí vloudila představa Beck a Tildy oblečených jako válečnice. Vedle nich se cítila jako služka, která za nimi běhá a cídí jim zbroj.

„Máš hezké vlasy. Mění se podle světla." Tilda naklonila hlavu a prohlížela si Imogen z různých úhlů.

Imogen si sáhla na mikádo, které si týden předtím obarvila do levandulového odstínu. „Měla to být inspirace zapadajícím sluncem, ale vsadím se, že po týdnu na sluníčku to pěkně vybledne."

Tilda pokrčila rameny. „Stejně to vypadá dobře. Vždycky jsi byla jediná z nás, kdo se nebál odvážných účesů."

Ponejvíce to znělo jako kompliment, ale naprosto přesvědčená o tom Imogen nebyla. (V tomto případě mohlo „odvážných" znamenat „pochybných".) Beck měla pískově plavé vlasy už víc než dvacet let střižené nakrátko a Tilda stejně tak dlouho nosila svou téměř černou hřívu ledabyle svázanou na temeni.

„Kdo si dá něco na posilněnou?“ zeptala se Becčina manželka Afiya, která k nim ladným krokem a s úsměvem kontrastujícím s tmavou pletí připlula z kuchyně. V obou rukou držela půlkilové balíčky a třásla s nimi jako s rumbakoulemi. „Mám tady směs s vysokým obsahem bílkovin, s oříšky a semínky, ovocnou směs extravanganza s kousky mandlí a velkou dávku rychlé energie s lentilkami a kešu.“

„Aáá, já si vezmu tyhle.“ Imogen sáhla po pytlících s čokoládovými bonbóny.

„Nejsou všechny pro tebe,“ řekla rozladěně Beck.

„Nechtěla jsem je všechny, ale ty ostatní mi tolik nechutnají.“

Všechny tři se snesly na Afiyu jako supi a nabízených pamlsků ji v okamžiku zbavily. Už ve větším klidu si je potom začaly rozdělovat podle různých druhů a preferencí. Afiya si zkřížila paže na prsou a pozorovala je s pobaveným úsměvem, který jí cukal v koutcích úst.

„Každá by si měla nechat aspoň jeden sáček ve vnější kapse, abychom se k němu snadno dostaly, až si uděláme pauzu.“ Když Beck zachytila Afiyin pohled, trochu změkla. „Díky, zlato.“

„Mistr oříškových směsí k vašim službám.“ S těmi slovy vysekla Afiya dramatickou poklonu.

Imogen se zasmála, díky Afiyině přítomnosti se cítila uvolněněji. Ale potom začala fantazírovat o tom, jak moc lepší by ten hike byl, kdyby s nimi místo Tildy jela Afiya, a úsměv jí povadl. Byla to chyba? Afiya byla nejen lepší člověk, Imogen by jí svěřila do rukou vlastní život. O Tildě totéž říct nemohla.

2

Tilda a Afiya seděly na pohovce a prováděly složitý (aspoň se to tak jevilo) čajový obřad se zdobnými bylinkovými sáčky, které voněly jako citrón a čerstvě nasekané seno. Imogen se držela poblíž Beck a ochutnávala lentilky. Věděla, že by měla přiložit ruku k dílu, ale nebylo jí zcela jasné jak, a navíc jí sestřin přístup k balení moc neseděl.

Co se týkalo projektů, Imogen je měla vždy dobře zorganizované, a tohle byl velký projekt, který nedával prostor k chybám. Kdyby to záleželo na ní, udělala by si seznamy (už ve chvíli, kdy se připravovala na cestu z Pittsburghu do Flagstaffu) s barevným značením podle batohů a zúčastněných osob. A kdyby každý z těch seznamů obsahoval vlastní podseznam, tím lépe. Ale vůdcem expedice byla Beck, místní odborník na Grand Canyon, a její systém spočíval nejdříve spíše v pečlivé katalogizaci jednotlivých předmětů, po jejímž dokončení následovalo přidělení osobních potřeb a nakonec rozdělení všeho ostatního podle váhy.

„Potřebuješ pomoct?“ *Mňam, křup, mňam.*

„Možná bys mohla přestat jíst naše jídlo.“ Imogen nesnášela, když ji sestra napomínala, ale Beck po ní hodila šibalský úsměv a podala jí palivovou lahev. „Tohle se ti vejde do boční kapsy.“

Namísto toho, aby si ji zapnula do jedné z dlouhých kapes po stranách khaki batohu (vojenský model, nejmenší velikost), strčila si ji do podpaží a sledovala Beck, jak se snaží uložit vařič s pánvičkou do svého batohu značky Kelty hnědé barvy.

„Nemělo by to být pohromadě?“ zeptala se. „Vařič a palivo?“

„Moc těžké,“ vysvětlila Beck.

„Možná bychom mohly tvůj batoh trochu přeskládat a pak je budeš moct nechat pohromadě.“ Beck na ni upřela kamenný pohled, podrážděná tak zjevným pokusem o zasahování do vlastních rozhodnutí. Imogen však dávalo mnohem větší smysl, aby tyhle věci zůstaly u sebe, a tak podstoupila riziko ostřejší výtky a zkusila to znovu. „Jen si říkám, co kdyby…“

„Vím, co si říkáš,“ přerušila ji Beck. Chlad z jejích očí přešel i do hlasu, ale promluvila měkce. „My se přece nerozdělíme, půjdeme pořád spolu, takže si nemusíme dělat starosti.“

„Jasně že se *schválně* nerozdělíme, ale teoreticky…“

Beck rychle pohlédla směrem k Tildě za nimi a významně zdvihla obočí. Navzdory těm kilometrům a rokům, které je dosud dělily, pochopila Imogen okamžitě, co se jí sestra snaží sdělit: *Nevylekej ji!* Vystrčená brada, oči bez mrknutí… Beck prosila, aby přítelkyni, pro kterou bylo tohle všechno nové, pokud možno nepřipomínaly, že věci nemusejí vždycky jít podle plánu. A teplé večeře byly v plánu na každý den. Na střední Tildě několikrát vyprávěly o rodinných výpravách do Grand Canyonu, což pokaždé zahrnovalo i historku o tom, jak se tam skoro na čtyřiadvacet hodin jeden druhému ztratili. Zapomněla už Tilda na tyhle staré příběhy, nebo jim jenom nepřikládala váhu, protože je pokládala za adolescentní přehánění? Beck je

teď měla na starosti stejně jako kdysi jejich otec a k její odpovědnosti patřilo i to, aby všechny podpořila po stránce jak psychické, tak fyzické připravenosti. Jestliže si dělala takové starosti s tím, že by Tildu mohlo vystrašit *balení*, skrývala před ní i jiná a vážnější nebezpečí?

Imogen si najednou byla jistá, že Beck určité věci vynechala. Kdyby Tilda věděla o všech rizicích, kterým by mohly čelit – a smrt *nešlo* vyloučit –, možná by s výpravou nesouhlasila nebo by svou účast zrušila. Tomu by se Imogen vůbec nedivila, vlastně to spíš předpokládala. Teď měla pocit, že došlo ke zkratu, z něhož jí někde v břiše vyšlehly jiskry úzkosti. Jestliže má Tilda slabou psychiku, fyzická síla jí bude k ničemu. Pokud by se rozhodla, že z toho chce vycouvat, bude pozdě. V Grand Canyonu žádný nouzový východ nenajde. Udělala Beck opravdu všechno, co mohla? Připravila Tildu na všechny možnosti? (Nebo možná Beck přišla na to, že Tilda na to má fyzicky, ale psychická příprava by byla ztráta času.) *Sarkastické. Buď milá.*

Kdyby Imogen a Tilda měly lepší vztah, Imogen by možná měla příležitost si s ní promluvit o věcech, které by její sestra nezmínila. Ale lepší vztah neměly. Navíc Beck nesdílela sestřinu filozofii, podle které má být člověk vždy připravený na nejhorší.

„Dobře, prostě jsem jenom opatrná," ustoupila Imogen. Řekla to jen lehoučce vyčítavým tónem. Občas (často) se nesnášela za to, jak snadno vklouzne do své staré známé role. Jako kdyby její život byl divadelní představení, ve kterém jí sebejisté hlasy napovídají předem dané repliky. Chtěla to změnit, ale protentokrát si místo toho uložila palivovou lahev do batohu.

„Můžeš být opatrná na víc způsobů, kobylko." V Becčiných očích se objevil rošťácký záblesk s přídechem výzvy.

Imogen se na návnadu chytila. „Když pravíš, býkovče."

„Morová ráno! Abys pukla!“

Beck měla hrozný britský přízvuk, ale Tilda, která to zaslechla z gauče, vybuchla smíchy. „Proboha, to si ještě pořád říkáte takhle?“

„Jen při zvláštních příležitostech.“ Beck na Imogen mrkla.

„Co to je?“ zeptala se Afiya.

„Shakespeare. Začaly s tím na střední,“ vysvětlila Tilda.

„Proč?“ Afiya překvapeně a s trochou znepokojení přejela pohledem z Imogen na Beck.

„Protože je geniální,“ řekla Beck. „Mohl z ní být nový Shakespeare.“

„To sotva,“ zamumlala Imogen. (Dříve ji těšily dohady, jestli dostala jméno podle postavy ze hry *Cymbelín*, ale teď měla pocit, že to z ní dělá podvodnici. Byla si dost jistá, že proslulý bard spisovatelským blokem netrpěl.)

„Napsala celý muzikál, všechno, scénář a texty, když jí bylo jen patnáct.“ Tilda zněla pyšně, což v Imogen vzbudilo nostalgii. „Náš učitel neměl rád sprostá slova, tak tam místo nich zapracovala pár obhroublých alžbětinských výrazů.“

„Ach tak,“ řekla Afiya, když konečně pochopila zápletku.

„Všimla jsem si, že máš ten článek zarámovaný nad stolem.“ Imogen spala u Beck doma v pracovně na rozkládací pohovce, protože pokoj pro hosty obsadila Tilda. Nečekala, že bude zaujímat čestné místo mezi všemi sestřinými diplomy a fotografiemi.

„Opravdu ho pořád máš?“ zamířila Tilda s otázkou na Beck.

Beck pokrčila rameny, ale Imogen také chtěla slyšet víc. Beck si jako jediná z jejich trojky schovala – a teď se ukázalo, že i vystavila – novinový článek, který vyšel těsně předtím, než představení *Osmdesát sedm vteřin* zahájilo šňůru,

jež trvala celé dva večery. Muzikál se odehrával v letadle plném lidí, kteří v posledních chvílích před nevyhnutelnou havárií začali navazovat vzájemné vztahy. Mluvili a zpívali o svých blízkých, kteří po nich zůstanou, o chybách, jichž se dopustili, a o věcech, v něž doufali. Zatímco první dějství balancovalo na hraně mezi ne úplně špatným a okázalým, druhé se změnilo v extatickou halucinaci na téma život po životě.

„Beck tvojí práci vždycky hodně věřila." Afiya to prohlásila tak vážně, že se Imogen snažila nalézt mezi řádky nějaký skrytý význam, ale nepodařilo se jí to.

„Máš sbalené všechno oblečení?" přesunula Beck pozornost na Tildu, které to vážně trvalo celou věčnost. Tilda vyskočila z gauče a začala s Beck klábosit o ponožkách a větrovkách a o tom, jestli si mají přibalit nějaké tampóny „jen pro jistotu". Při pohledu na jejich družnou debatu se Imogen cítila mimo.

Afiya se přitočila k Imogen a nenuceně jí položila hubený loket na rameno. Byla o tolik vyšší, že se musela trochu sklonit, aby jí mohla zašeptat do ucha.

„Jak to jde? Jsi připravená?" Její slova doprovodil jemný závan vůně jablečného mýdla.

Těch pět slov v sobě neslo laskavost takového druhu, kterého by se Imogen od Tildy, a dokonce ani od Beck nikdy nedostalo. Pouze Afiya otevřeně přijímala její agorafobii, u níž nedošlo k žádnému zlepšení i přesto, že od střeleckého útoku uplynul téměř rok. Afiya a Imogen byly stejně staré, třicet čtyři, avšak Imogen sestřinu ženu vždy považovala za starší a moudřejší. Možná to bylo tou její energií – Afiya získala doktorát v pouhých třiadvaceti letech, stala se nejmladší profesorkou na Univerzitě Severní Arizony a teď už vedla katedru kulturních studií. Ale bylo

v tom ještě něco víc. Měla pochopení pro ostatní, jistou zralost, kterou by Imogen klidně označila za mateřskou.

Zaregistrovala obavy, které se zračily Afiye v očích. „Jsem v pohodě."

„Není toho na tebe moc? Všechno tohle? Ta cesta?"

Afiya samozřejmě věděla, že se jí Beck snaží pomoct – *dát ji dohromady* –, a co se týkalo Imogen, tu by nepřekvapilo, kdyby celá ta akce byla Afiyiným nápadem. Nicméně svým přístupem byla Afiya zdaleka nejcitlivější k traumatu, s jehož následky se Imogen stále potýkala. Říkala si, a nebylo to poprvé, jestli k tomu Afiya dospěla přirozenou cestou v důsledku vlastního nelehkého startu do života. Když jí byly tři, emigrovala spolu s bratry a matkou ze Rwandy a matce pak nějakou dobu trvalo, než nové vlasti přivykla. O Afiyině otci se nikdy nemluvilo. Spisovatelka, která se ukrývala v Imogen, si ráda vymýšlela, jaká temná tajemství lidé skrývají, ale existovala i možnost, že Afiyina dobrota pocházela právě z toho, že ji žádná temná ani jiná tajemství netížila.

Imogen se cítila nesvá z toho, že by měla na Afiyiny otázky odpovídat před Beck a Tildou. Během let se až příliš často stávala terčem jejich posměchu, kdykoli se jim zdálo, že se chová pošetile. Vzhledem k okolnostem by teď nejspíš nebyly tak bezcitné, ale stále se před nimi měla na pozoru. Bez možnosti zcela se ponořit do jiného světa, což jako autorka románů považovala za přirozenou schopnost, nedokázala odpočívat ani pracovat. Zvláště posledních pár týdnů bylo stresujících. I navzdory bezpečnostním opatřením na letištích se děsila chvíle, kdy se zase ocitne mezi spoustou lidí. V davu se necítila bezpečně. Dav je terč.

Zdálo se, že Afiya je s Imogen na stejné vlně, anebo se Imogen ve tváři zračil náznak strachu. Afiya jí krátce stiskla rameno a pak k ní promluvila způsobem, který by

Imogen nejspíš očekávala od matky (ačkoli její matka takovou vřelost postrádala).

„Budeš na jednom z nejkrásnějších míst na světě, s velkou sestrou a nejlepší kamarádkou…“

„Kdybys tak jela ty.“

„Tohle je pro vás tři. Máknete si, uvidíte, jak jste silné. Grand Canyon vás obejme a přivítá jako doma.“ Nad tím se Imogen usmála. To chtěla. To potřebovala. „Proč myslíš, že žijeme tady?“

„Váš dům snů?“ Imogen věděla, jak pyšná byla Beck na to, že své ženě poskytla tak úžasný domov na tak malebném místě.

„Jo, a za tím domem je Grand Canyon. Tam můžeme zapomenout na nesmysly a připomenout si, co potřebujeme vědět nejvíc ze všeho. Když se nám to začíná vymykat, jedeme tam a vzpomínáme.“

Imogen přikývla. „Jsem připravená.“

„Já vím, že jsi.“

Na rozdíl od Tildy si Imogen uvědomovala, jak náročná cesta to bude. V mládí podnikla v Grand Canyonu čtyři treky, ale to bylo před deseti lety a od té doby nikam pořádně nevyrazila. Beck na ni přesto spoléhala. Potřebovala někoho schopného *a* nápomocného a Imogen ji nechtěla zklamat. Hluboko v sobě si ale nesla obavu, že se její problémy projeví v nejméně vhodnou chvíli a ohrozí celý hike. Tyto starosti ji tížily téměř tak, jak se dalo čekat od jejího batohu.

V podstatě celý poslední rok strávila Imogen o samotě, což pro ni byl nový stav. Bylo to trochu přehnané, ale občas fantazírovala, že je dobrodruh, který je doma ve všech koutech světa. Do někoho takového měla daleko, ale naštěstí jí příroda – a zvláště Grand Canyon – vždy dodávala pocit, že dokáže být vůči každodenním úzkostem imunní.

Byla přesvědčená, že na to má. Že dokáže překonávat únavu nebo bolest. Ale co když ne? Co když je ve skutečnosti příliš slabá?

Každé malé klopýtnutí v Grand Canyonu mohlo celou výpravu ukončit. Větší zakopnutí mohlo znamenat smrtelný pád.

3

Obývák začínal zase připomínat obývák namísto dějiště příprav na výpravu mimo dosah civilizace v délce šesti nocí a sedmi dnů. Imogen si přitáhla batoh k pohovce, aby se mohla posadit, aniž by někdo spatřil nervozitu v její tváři, a připevnit nový spacák na spodní část konstrukce. Afiya kroužila kolem jako robotický vysavač a sbírala poházené obaly a všechno, co Beck označila za nepotřebné. Zatímco si Tilda hrála s mobilním telefonem, Beck k jejímu vínovému batohu uvázala termokarimatku. Celé to začínalo vypadat až příliš skutečně. Přípravy byly téměř u konce.

Když Imogen zaslechla, že Beck má v plánu vypravit se po Hermit trailu a pokračovat na Boucher trail, trochu ji to zarazilo a navrhla namísto toho snadnější cestu směrem k potoku Clear. Její otec dosud velmi rád vyprávěl historku o tom, jak vzal Beck v sedmnácti poprvé na Boucher trail a pak ji se zatajeným dechem sledoval balancující na úzké stezce – na jedné straně skála, na druhé propast – a doufal, že nebude muset volat domů špatné zprávy. *Jejda, holka podklouzla a zabila se!* Beck nakonec Imogen přesvědčila, že Boucher trail není tak smrtící, jak jejich otec s oblibou tvrdil. Že ta úzká stezka byla ve skutečnosti „úplně

kraťoučký kousek a rozhodně stála za to“ a že musí potlačit svůj strach. Imogen se obvykle nechala od sestry ke všemu přemluvit, i když věděla, že právě Beck, která zvládla nejméně dvacet sólo treků, nemá zrovna velké pochopení pro obavy ostatních. Rozptylovala je slibem, že když po té stezce proniknou hluboko do divočiny, kde se budou moct pokochat pohledem na mocnou řeku Colorado přímo z jejího břehu a možná budou mít celou oblast jenom pro sebe (je říjen, hikerská sezóna už skončila), odměnou jim bude nezměrná krása.

Imogen dumala nad tím zrádným úsekem celých sedm měsíců. Strategii znala. *Dívej se na nohy.* Ale přesto si dělala starosti. Co když ztratí odvahu? Pak by to nedokázala ani psychicky, prostě by na tu úzkou část nikdy nevkročila. A téměř slyšela, jak to Beck vysvětluje Tildě: „Je tam jenom jeden trochu obtížnější kousek.“ Jako kdyby zbývající část nebyla tou nejtěžší cestou, kterou Tilda v životě absolvuje.

Přestože přemítání k ničemu nevedlo, Imogen nemohla popřít, že jejich otec na prvním – a posledním – treku do Grand Canyonu s jejich matkou opravdu skoro přišel o život.

Vše se začalo komplikovat již na samém začátku, když vyrazili na Hermit trail. Beck, tenkrát patnáctiletá a na své třetí výpravě do Grand Canyonu, a Imogen, které bylo třináct, šly svým tempem a brzy se ocitly daleko vpředu. Když otec zapískal na píšťalku, kterou měl pro případ nouze, lekly se, že se rodiče dostali do potíží. Přispěchaly nazpět, ale dozvěděly se pouze to, že matce se nejde moc dobře a postupuje pomalu. Podle všeho chození po městě v lodičkách *nepředstavovalo* tu nejlepší přípravu na balancování po kamenech s těžkým batohem na zádech. Otec jim řekl, aby zbytek cesty došly samy a připravily pro ně nocleh.

Když dosáhly kempu Hermit, Imogen se necítila dobře. Bylo jí horko. Měla hlad. Padala únavou. Beck nebyla ani tak utahaná jako ustaraná. I když jí bylo sotva patnáct, již měla ve zvyku řešit problémy druhých. Rozhodla se vyrazit zpět na Cathedral Stairs, což byla zvláště obtížná část trasy, a vzít matce batoh. Imogen nechtěla, aby šla. Bylo to příliš nebezpečné a Beck byla jediný člověk, bez kterého si neuměla představit svůj život. Vyděsil ji její smysl pro povinnost, to bezstarostné odhodlání, se kterým vyrazila sama, jen s trekingovou hůlkou a maličkou baterkou.

Imogen měla za sebou spoustu treků v Západní Virginii a věděla tedy, jak připravit tábořiště na spaní. Zavěsit všechno jídlo na strom, roztáhnout celtu a na ni rozložit karimatky, aby si mohli jít hned lehnout. Jenže oni nepřišli. Sedla si na své provizorní lůžko a dala se do pláče, protože si představovala, jak její sestru pozřela obří kamenná tlama, která se otevírá vždy po západu slunce, když skály zahalí černé stíny.

Následující den zjistila, že každý z jejich čtyřčlenné rodiny zůstal té noci nějakou dobu sám. O dva měsíce později podala matka žádost o rozvod. A půl roku poté nastoupily sestry Blumovy do školy v Beechwoodu, kde svým novým spolužákům vyprávěly, jak jejich otec málem spadl ze srázu, a smály se tomu a říkaly, že mu to patří, protože neměl ponětí o tom, co dělá. Dospělá Imogen už věděla, že to nebyla pravda. Sice se možná přepočítal, když přišlo na schopnosti jeho ženy, ale jakmile zjistil, že to do kempu nezvládnou, spěchal napřed, aby našel nějaké rovné místo, kde by se dalo bivakovat. Noc ale nastala až příliš rychle a on se hnal zase zpátky, aby jejich matka nezůstala sama. V panice nedával pozor, sešel z cesty a pak už jen zaslechl, jak se jeho trekingová hůlka při pádu do temné prázdnoty láme o skály.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se Beck skeptickým tónem.

Imogen si uvědomila, jak se tváří, a odkašlala si, aby uvolnila stažené hrdlo. „Jen přemýšlím."

Proč tenkrát nikoho z Blumových nenapadlo, že především musí zůstat spolu? Přestože Beck svou misi na Cathedral Stairs vzdala a vrátila se v pořádku k Imogen, následujícího rána si ani nedaly teplou snídani, protože palivo zůstalo v otcově batohu.

Imogen hledala nějakou výmluvu, aby si mohla pod jazyk kápnout pár kapek tinktury z konopí, kterou používala proti úzkosti. (Později si ji strčí do batohu spolu se zbývajícími osobními potřebami.) Ale všechny ji pozorovaly. Možná se domnívaly, že právě tohle dělala doma během měsíců, které následovaly po střelbě – bez příčiny propukala v pláč. Možná ano, ale dnešní slzy vyvolalo něco jiného.

Jejich otec doufal, že výprava do přírody nějakým způsobem stmelí jeho rozpadající se manželství. Nestalo se tak. Naopak, spíš celý ten kolaps ještě urychlila. Bude Beck úspěšnější?

Nejdříve Imogen a pak Beck si hodily své batohy na záda, aby vyzkoušely tíhu a rovnováhu. Kdyby byla jedna strana těžší nebo kdyby se věci uvnitř přesouvaly, chůze by byla o to namáhavější. Imogen však pokládala za zvláště důležité, aby batoh vážil o nějakých pět až sedm kilogramů méně, než jí bylo doporučeno. Tilda byla z jejich trojky nejlépe stavěná a ony se spoléhaly na její fyzické schopnosti. Beck, nejvyšší, byla jako lať ka, štíhlá, tvrdá a silná. Imogen si pořád mohla kupovat oblečení v dětské velikosti, což občas dělala, aby ušetřila peníze.

„Tak co?" zeptala se Beck, když Imogen udělala pár kroků.

„Těžký." Vyzkoušela ale i ty ostatní a věděla, že ten její je nejlehčí. „Co ten tvůj?"

„Těžký.“ Beck se otočila k Tildě. „Chceš si zkusit svůj?“

Tilda odložila telefon a přeběhla přes pokoj. „Páni, ten vypadá jako velké burrito.“

Její batoh měl jako jediný ze tří vnitřní rám. Beck jí ho podržela, jako kdyby jí pomáhala do kabátu. Tilda do něj vklouzla rukama a utáhla si bederní popruh. Chvíli pochodovala kolem. „V pohodě. Myslela jsem, že to bude horší.“

Sestry na sebe pohlédly se zdviženým obočím a obě potlačily úsměv. Ta městská dívka si neuměla představit, že svět venku nemá rovnou, dokonale zpracovanou podlahu. Ale nemělo smysl jí to říkat. Jestli Tilda prohlásí, že to je v pohodě, i v kempu Hermit, Imogen jí navrhne, aby zvážila profesionální sportovní kariéru.

„A hodí se mi k prstům.“ Tilda vystrčila nohu, aby se mohly pokochat jejím lakem na nehty. Imogen obrátila oči v sloup. Tilda si toho nevšímala a nadále si vykračovala sem a tam. „Sedí to dobře. Tomu říkám minimalismus. Jestli se mi podařilo hodit si tohle všechno na záda, asi bych měla prodat dům a bydlet v dodávce.“

Afiya se zasmála. „To už možná přeháníš.“

„Dobrá, superženo, nestrhni se,“ řekla Beck.

Tilda nahodila pózu komiksové hrdinky, s rukama v pěst odrážela neviditelné kulky. Beck na ni začala střílet imaginárním paprskometem, což doprovázela příslušnými zvukovými efekty. „Paf! Paf!“ Imogen se svezla na pohovku a sledovala jejich bitvu. Takhle si hrávaly všechny tři, bláznivě a bez zábran (nebo sjeté).

„Tak jo, děcka. Asi jste neměly před spaním jíst tu čokoládu.“ Afiya sehrála svou roli matky výborně. Tilda a Beck zklamaně brblaly jako nevycválané děti.

Imogen se k nim přidala až ve chvíli, kdy rovnaly batohy k pohovce, aby byly připravené na ráno.

„Nezapomeňte si vyčistit zuby," podotkla Afiya, když vedla hosty do jejich pokojů.

„To by ti šlo," špitla Beck a políbila ji na tvář.

Ještě jednou si popřály dobrou noc a Imogen zavřela dveře Becčiny pracovny s radostným pocitem, že je konečně sama. Na nějakou dobu to bude naposledy, kdy má čas a místo jen pro sebe. Usedla na kraj rozkládací pohovky a sundala si podprsenku. Budíky měly nařízené na čtyři ráno a nechtěla riskovat, že se jí nepodaří usnout, takže si kápla pod jazyk konopnou tinkturu.

Pohled jí znovu padl na ten zarámovaný článek s rozmazanou černobílou fotografií. Imogen byla uprostřed, s přezíravým úsměvem a rozcuchaným čírem, na jedné straně Tilda s ústy otevřenými před mikrofonem, na druhé režisérka Beck s překříženýma rukama a upřeným pohledem (fotograf chtěl, aby z ní vyzařovala autorita). Imogen se tiše zasmála. Tehdy se braly tak vážně a zároveň působily tak směšně. *Byly jsme nespoutané*.

Té myšlence se opravdu musela smát, ale byla to pravda. Tehdy neměly všechno naplánované. Nevěděly, kam směřují ani co jim život postaví do cesty. Když se teď dívala na své tehdejší já, plné bezdůvodné sebedůvěry, došlo jí, že potřebuje něco z toho děvčete zpět. Byla tam ještě někde? Možná se jí s Beck a Tildou po boku podaří ji někde znovu objevit.

4

Úsvit se rozlil po obzoru jako roztavený pás. Veřejná rozhlasová stanice Flagstaffu hrála už od jejich odjezdu vážnou hudbu, ale Imogen na zadním sedadle strávila většinu osmdesátiminutové cesty v polospánku. Úplně se probudila, až když Beck zajela s jeepem na parkoviště u začátku Hermit trailu a vypnula rádio.

Stálo tam jen jedno další auto, ale Beck zaparkovala kus dál od něj. Imogen si odepnula pás. Plná energie z náhlého procitnutí se nemohla dočkat, až vyrazí.

„Mobily?“ natáhla Beck ruku.

„Určitě nemůžeme…?“

„Určitě.“ Beck byla připravená, že Tilda to ještě jednou zkusí, přestože to probraly již tucetkrát. „Stejně ti nebude fungovat, potáhneš se s ním zbytečně.“

Tilda tušila, co přijde, proto si pořídila miniaturní digitální fotoaparát. Imogen netrpělivě podala Beck svůj telefon a vykročila do tichého, chladného úsvitu. Napůl doufala, že Tilda si na foťáček nevzpomene. Ne kvůli tomu, že by jí nepřála „content“ pro sdílení na sociálních sítích, ale protože chtěla, aby se nenechaly rozptylovat ničím jiným než úžasným okolím. A tady bylo všechno úžasné. Vzpomněla si, jak jí otec před desítkami let říkal, že příroda

zjevuje své dary těm, kdo opravdu vnímají, a technologie jejich pozornost odvádí.

Periferně si všimla, jak se Beck natáhla přes Tildu a všechny mobily strčila do přihrádky před spolujezdcem. Schválně se nedívala, jestli Tilda udělá nějaký hloupý utrápený obličej nebo si povzdychne. O minutu později stály všechny u kufru a vytahovaly své batohy. Mlčky si je hodily na záda, utáhly popruhy a chopily se trekingových hůlek.

Beck zamkla auto, které teď nechá týden odpočívat, a zapnula klíčky do vnitřní kapsy své flísové bundy. „Můžeme?"

Imogen se nemohla dočkat, až nechají civilizaci za zády, ale cítila, jak se jí v hrudi třepotají malinká křídla nervozity. Částečně vzrušení z nadcházejícího dobrodružství, zčásti strach z cesty.

„Jdeme na to," řekla Tilda.

Když ušly pár stovek metrů, otevřel se před nimi výhled. Nebyl tak grandiózní jako na turistických vyhlídkách. Ale přesto – Hermit trail klesal podél východní strany kaňonu Hermit, což byl pořádný sešup, ovšem rozhled nabízel velkolepý. Chůze však byla natolik obtížná, že musely neustále sledovat, kam šlapou, takže když se chtěly podívat, skutečně *rozhlédnout*, musely se zastavit. Stály v řadě se vší tou výstrojí, opíraly se o bambusové hůlky a vychutnávaly si ráno.

Tilda vypadala, že nakoupila veškerou svou sportovní a draze vypadající (a barevnou) výbavu v síti značkových prodejen REI, což nejspíš byla pravda. Imogen se ve svých pytlovitých kapsáčových kraťasech a vybledlých černých legínách cítila jako nuzák, ale byly praktické. Beck si jako dobře placená lékařka mohla dovolit jakékoli specializované oblečení, ale zvolila pohodlné staré džíny. Všechny

měly na sobě košile, mikiny s kapucí a větrovky, aby je chránily před chladem říjnového jitra, ale během necelé půlhodiny si pravděpodobně začnou svlékat první vrstvy. Pro návštěvu Grand Canyonu bylo ideální roční období, na okrajích ještě neležel sníh a na dně už nebylo palčivé horko. Imogen si vybrala bambusovou trekingovou hůlku, která ji o pár centimetrů převyšovala, a teď se o ni opírala oběma rukama. Beck pořád měla svou odzkoušenou slabou hůlku. Tilda si chtěla pořídit trekingovou hůlku, kterou prodávali v obchodech a která se hodila spíš na sjezdovku, ale Beck ji přesvědčila, aby zašla do zahradnictví a koupila si bambus. Tilda poslechla. Její robustní bambusová hůlka jí sahala přesně k bradě.

Tohle člověk v Grand Canyonu dělal, ať ho navštívil poprvé, nebo potisící. Stál.

Díval se.

Vstřebával.

Nebylo co říct, a tak všechny mlčely.

Měly před sebou mistrovské dílo a Imogen byla Stvořitelovou vizí ohromená. Jak to ten malíř namaloval? S takovou hloubkou a v tolika odstínech? Šedá, levandulová, písková. Kouřové barvy, které se míchaly, ohýbaly a vlnily a z tolika míst na okraji se rozbíhaly do dálky, kam oko dohlédlo. Jak to sochař dokázal vymodelovat? Nezměrné vrstvy a tvary, věčné chrámy nespočtu bohů. Na některých místech vesmír odhalil svou duši. Vnitřní kaňony přiváděly jako srdeční komory přítoky řeky Colorado, rozvětvené a mizející, ale přesto nekonečné.

Ten výhled bude odlišný v každém úseku stezky. Ale i kdyby zůstaly stát celý den na stejném místě, měnilo by se světlo a s každou uplynulou minutou by se před jejich očima vynořila nová krajina. Umělec by si v průběhu dne namáčel štětec do ohromné palety a pastelové barvy by se